

— Тичай! Гледай да бждеш навсѣкжде, но най-вече при свежървата! Сега нѣмамъ кога да ти приказвамъ повече, не си прави смѣтка за почивка, после ще имаме време за друго! — каза слугата и самъ се затича къмъ дръвника срѣдъ двора, кждето най-стариятъ деверъ току що изхвърли отъ терасата сѣкирата, и макаръ че нищо не каза, слугата разбра, че трѣбва веднага да насѣче дърва.

Цѣль денъ не можаха да вдигнатъ глава отъ работа слу-

гата и Пенчо. Едва късно вечерътъ престанаха да имъ подвикватъ. Но тѣ бѣха така капнали отъ умора, че не знаеха какво по-напредъ да направятъ — да ядатъ ли, пѣкъ да спятъ, или веднага да се трѣшнатъ на одѣра.

— За сега — дръпни, Пенчо, да изядемъ краката на прасето, па да лѣгаме! — рече слугата. — Па утре що остане — все е за насъ. Тѣ не ще могатъ всичко да изядатъ. Така бѣше и когато се жени по-стариятъ деверъ.

Т. Харманджиевъ

Малкиятъ Болникъ

Сашко, Милка, азъ и Вѣра бѣхме на полето вчера.

Съ луди, весели сърдца бѣхме всичкитѣ деца.

За рждетѣ заловени, скачахме като елени.

Гонѣхме се изъ полето, като палави сърнета.